

Arrest

nr. 312 225 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 1 juli 2022 en verzoekt op 8 juli 2022 om internationale bescherming. Op 5 december 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, bent u Pashtoun en bent u soennitische moslim. U bent afkomstig van Nawabad gelegen in het district Sarkani in de provincie Kunar en u bent 23 jaar. Hier woonde u samen met uw ouders, uw twee broers en uw zus. U bent niet naar school geweest in

Afghanistan, maar u bent wel ongeveer twee jaar naar de madrassa geweest. In plaats van naar school gaan, hielp u uw vader in de velden als landbouwer. Toen u 18 jaar bent geworden, hebt u zich aangesloten bij de lokale politie. Uw broer Z. is in het verleden vertrokken uit Afghanistan omwille van redenen die volledig losstaan van de uwe en naar België gekomen. Z. S. (CG-nr. xx/xxxxx en O.V.nr. x.xxx.xxx) diende op 4 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zijn verzoek werd geweigerd en is momenteel hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U hebt vanaf uw 18 jaar voor ongeveer twee à twee en een half jaar gewerkt voor de Afghaanse Lokale Politie (ALP) in Mabar. Omwille van uw werk bij de ALP was er gevaar voor u door de vijanden van het regime. Een vriend van u, I., werkte in verschillende provincies voor de lokale politie. I. is gedood door de taliban omwille van zijn werk. Wanneer de taliban in heel Afghanistan de macht overnamen (midden augustus 2021) voelde u zich in gevaar omwille van uw werk bij de ALP en bent u vertrokken uit Afghanistan.

Vervolgens bent u via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België gereisd om hier op 01 juli 2022 aan te komen. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 08 juli 2022.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u drie kopieën van certificaten van uw werk, een kopie van een selectiebrief van het district, een kopie van een brief met twee getuigen, een kopie van een brief van het districtshuis om uw bankkaart te verkrijgen, een kopie van een belastingbrief, een kopie van uw badge en bankkaart, kopieën van loonstrookjes, twee kopieën van foto's van u in uniform en een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven ongelooftwaardig zijn.

*U vreest te worden gedood door de taliban omwille van uw werk bij de lokale politie. **Gelet op het geheel van weinig aannemelijke en weinig doorleefde verklaringen die u heeft afgelegd gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.** Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u lid bent geweest van de Afghaanse Lokale Politie. Van iemand die twee à twee en een half jaar deel heeft uitgemaakt van de lokale politie kan verwacht worden dat hij op gedetailleerde en doorleefde manier kan vertellen over zijn werk. U heeft met uw vage en weinig doorleefde verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk deel hebt uitgemaakt van de ALP.*

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weinig tot geen spontane verklaringen aflegt gedurende het volledige persoonlijke onderhoud. Gevraagd om alles te vertellen wat u kan vertellen over uw werk bij de lokale politie is uw antwoord zeer beperkt. U verklaart dat u in verschillende checkposts hebt gewerkt in Nawabad en dat u om de drie tot zes maanden wisselde van checkpost. Daarnaast verklaart u dat uw taken bestonden uit het controleren van de wegen en de veiligheid van de buurt (CGVS p.10). Bevraagd of u nog andere informatie heeft, zegt u dat dit alles was (CGVS p.10). Omdat deze informatie op zich natuurlijk niet volstaat om uw verzoek om internationale bescherming te kunnen beoordelen, wordt er doorgevraagd over uw werk bij de ALP, maar uw verklaringen blijven gedurende het volledige persoonlijk onderhoud oppervlakkig. Zo komt u niet verder dan mogelijks ingestudeerde kennis over hoe men zich moet aansluiten

bij de lokale politie wanneer u wordt gevraagd wat de procedure was om zich aan te sluiten bij de lokale politie en welke opleiding u heeft gehad (CGVS p.11-12). Omdat wordt gepeild naar kennis die niet zomaar kan worden ingestudeerd, wordt er bevraagd welke opleidingen u heeft gehad en wat u tijdens deze opleidingen hebt geleerd (CGVS p.12). Ook over uw opleiding kan u in de eerste plaats niets spontaan vertellen (CGVS p.12). Wanneer wordt doorgevraagd, geeft u wederom weinig gedetailleerde verklaringen. Zo zou u praktijklessen hebben gehad over hoe u in de checkpost moest blijven en hoe u auto's moest controleren (CGVS p.12). Bevraagd naar meer inhoudelijk details en naar zaken waarop u moest letten wanneer u auto's controleerde, komt u niet verder dan te verklaren dat u moest controleren "of de persoon gevaarlijk was of iets gevaarlijk bijhad" (CGVS p.12). Gevraagd of dit de enige opleiding was die u heeft gehad, zegt u dat u nog een praktijkles van een maand hebt gehad met exact dezelfde inhoud als de les waarover u het eerder had (CGVS p.12-13). Het is opvallend dat u twee keer exact dezelfde opleiding hebt gevolgd om alles zeker goed te kunnen en dat u toch niet verder komt dan dergelijk beperkte verklaringen. Dit tast uiteraard de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Gevraagd of er nog een andere opleiding was die u heeft gehad, antwoordt u ontkennend (CGVS p.13). Gewezen op het eerder vermeldde certificaat voor wapens voegt u plots toe dat u nog een andere cursus van vijf dagen hebt gevolgd over het gebruik van het wapen (CGVS p.13). Bevraagd wat u hebt geleerd in deze cursus verklaart u enkel dat u in deze cursus werd opgeleid over hoe u het wapen moest gebruiken (CGVS p.13). Met deze oppervlakkige en vage verklaringen overtuigt u het CGVS niet dat u effectief deze opleidingen voor de lokale politie hebt gevolgd (CGVS p.13).

Ten tweede kan u ook weinig doorleefd vertellen over de taken die u zou hebben uitgevoerd toen u actief tewerkgesteld was bij de ALP. Zoals eerder vermeld verklaart u in het begin van het interview dat uw job bestond uit het controleren van de wegen en rondlopen in de buurt om te kijken of er gevaar was (CGVS p.10). Verder in het interview nog eens bevraagd welke taken u had, komt u wederom niet verder dan te verklaren dat u rondliep en dat u de plaatsen 'checkte' (CGVS p.15-16). Ook verder in het interview blijven uw verklaringen uitermate oppervlakkig wanneer wordt doorgevraagd of er zaken waren waarop u extra moest letten wanneer u de omgeving controleerde (CGVS p.27). Hier verklaart u namelijk opnieuw dat u gewoon voorzichtig rondkeek op de plaatsen die u controleerde, er was niets specifiek waar u op moest letten (CGVS p.27). Van iemand die voor dergelijk lange tijd deel heeft uitgemaakt van de ALP, nota bene in een regio waar de taliban reeds lang actief waren (CGVS, p.21), kan verwacht worden dat hij op gedetailleerde wijze uiteen kan zetten wat zijn werk concreet inhield. U voldoet hier duidelijk niet aan. In een laatste poging om meer te weten te komen over uw werk wordt u de mogelijkheid geboden om een anekdote te vertellen over uw werk, zowel uit het dagelijkse leven als iets wat u zou hebben meegemaakt gedurende uw werk (CGVS p.28). Over eventuele gevechten hebt u echter geen herinneringen en over uw dagelijkse leven bij de ALP verklaart u dat u gewoon uw werk deed en de posten beveiligde (CGVS p.28). Pas wanneer u er aan herinnerd wordt dat het belangrijk is dat u een duidelijk beeld geeft over uw werk vertelt u toch dat jullie ook water van een meer naar de checkpost moesten brengen soms en dat jullie soms de stad bezochten met jullie vrienden "als er geen werk was" (CGVS p.28-29). Deze weinig precieze verklaringen komen dan ook allesbehalve doorleefd over, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde activiteiten als lid van de ALP.

Daarnaast wordt opgemerkt dat u naast de naam van uw eigen commandant initieel geen enkele naam van andere commandanten van de andere checkposts kan aanrekenen omdat u die niet kent (CGVS p.15). Dit is des te opvallender wanneer u tegen het einde van het interview vertelt dat u op verschillende checkposts hebt gezeten met verschillende commandanten (CGVS p.31). Als reactie op deze informatie wordt u opnieuw gevraagd wie deze commandanten waren van de andere checkposts en nu pas geeft u twee andere namen (CGVS p.31). Gevraagd waarom u deze namen niet eerder vermeldde, zegt u dat u dit niet is gevraagd (CGVS p.31). Wanneer u in herinnering wordt gebracht dat u die vaag wel degelijk gesteld werd, maakt u er dan plots van dat u die vraag verkeerd begrepen had en dat uw commandant het bevel voerde over alle drie de checkpoints (CGVS, p.31). Ook wanneer u wordt uitgenodigd om te vertellen over de organisatie van de lokale politie kan uw antwoord niet overtuigen. U vertelt dat de lokale politie in het algemeen dient om te beschermen (CGVS p.15). Hierbij vertelt u dat de taliban soms 's nachts uit de bergen kwamen naar jullie dorp en dat jullie rondliepen om te kijken of er geen gevaar was (CGVS p.15). Nog eens duidelijk bevraagd naar de organisatie komt u weer niet verder dan te vertellen dat er verschillende rangen waren, dat uw commandant W. noemde en dat er nog andere commandanten waren voor de andere checkposts (CGVS p.15). Van iemand die toch enige tijd bij de lokale politie heeft gewerkt kan worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over de organisatie van de lokale politie in zijn eigen omgeving, en dat hij meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

Daarbij komt dat u als lid van de lokale politie geen enkele talibancommandant kan opnoemen uit uw regio (CGVS p.21-22), en dus bijzonder onwetend ben over wie jullie vijanden dan wel waren. U vertelt dat de taliban aanwezig waren in uw regio en dat ze 's nachts actief waren (CGVS p.21). Volgens uw verklaringen zorgden de taliban voor problemen en plaatsten ze bommen bij de auto's van de lokale politie en het nationale leger (CGVS p.21). U verklaart dat u lid was van de ALP, van iemand die lid was van de lokale

politie kan op zijn minst verwacht worden dat hij weet tegen wie hij zijn dorp moet beschermen. Wanneer dieper wordt ingegaan op het gevaar dat u heeft gekend als lid van de lokale politie blijven uw verklaringen wederom uitermate vaag en oppervlakkig. Uw verklaringen komen niet verder dan dat er "verschillende soorten gevaren" waren van de kant van de vijand (CGVS p.24). U verduidelijkt hierbij dat de taliban jullie konden doden (CGVS p.24). Gevraagd om toch iets specifiek te zijn, geeft u aan dat u zelf nooit problemen heeft gehad, maar dat dit mogelijkheden waren die konden gebeuren (CGVS p.24). Ook wanneer er wordt verwezen naar een eerder door u vermeld incident kan u weinig tot geen extra informatie hierover geven. U verklaart louter dat er voor jullie checkpoint een berg was en dat jullie werden aangevallen vanop die berg (CGVS p.24). U kan niet vertellen wanneer die aanval is gebeurd; u weet enkel dat dit overdag was. Het zou kunnen dat dit ongeveer is gebeurd één jaar voordat u Afghanistan hebt verlaten (CGVS p.24). U geeft aan dat u aanwezig was in de checkpoint toen deze aanval gebeurde, maar uw verklaringen schieten hier duidelijk tekort (CGVS p.24-25). Ook over wie er op dat moment aan het aanvallen was, hebt u geen verdere informatie behalve dat het de taliban waren (CGVS p.25). Er wordt tijdens het interview blijvend op zoek gegaan naar meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen, dus wordt er gevraagd waar u op het moment van deze aanval was. U antwoordt dat u zelf in een kamer van de checkpoint was en dat u niet aan het beveiligen was (CGVS p.25). Het waren de mensen die op dat moment aan het beveiligen waren die verantwoordelijk waren en die de checkpoint moesten verdedigen (CGVS p.25). Het komt voor uw verklaringen dan ook zeer goed uit dat u net tijdens het enige incident waarover u kan vertellen, en ook het enige incident dat ooit zou zijn gebeurd bij uw checkpoint, niet aan het beveiligen was en u hier dus niet veel meer over kan vertellen (CGVS p.25). Ook wanneer wordt gevraagd naar de reactie van de commandant en hoe het gevecht eindigde overtuigen uw verklaringen niet. Zo verklaart u dat het geen groot probleem was voor de commandant en dat de soldaten gewoon terugschoten wanneer de taliban schoten en dat de soldaten stopten met schieten wanneer de taliban hiermee stopte en dit was dan ook meteen het einde van het gevecht (CGVS p.25). Eventuele andere problemen hebt u niet gehad met de taliban en daar kan u dan ook niets over vertellen (CGVS p.25). Het komt ongeloofwaardig over dat er gedurende de hele periode dat u werkte voor de ALP maar één incident is geweest en dat u net hierover zo weinig kan vertellen.

Ten derde zouden er indirecte collega's van u zijn, die in hetzelfde dorp als u woonden en die wel zeer veel problemen hebben gehad met de taliban, maar zou u zelf nooit persoonlijke problemen met hen hebben gehad (CGVS p.25). Zo vertelt u over een dorpeling I. die gedood werd door de taliban omdat hij lid was van de ALP (CGVS p.22,25-26). Daarnaast vertelt u ook over een andere persoon uit uw dorp die lid was van de ALP, N., die ontvoerd werd door de taliban en vier à vijf maanden werd vastgehouden om daarna terug vrijgelaten te worden (CGVS p.25-26). Wat zijn exacte problemen waren met de taliban kan u niet zeggen en u weet ook niet waarom ze hem uiteindelijk toch hebben vrijgelaten (CGVS p.26-27). Bijkomend vertelt u ook over een dorpeling I. die bij het nationale leger werkte. De taliban zou bij hem een bom hebben geplaatst en hij zou overleden zijn (CGVS p.30). Dit zou de taliban bij meerdere andere personen hebben gedaan die ditzelfde werk deden (CGVS p.30). Uzelf daarentegen zou nooit persoonlijk bedreigd geweest zijn, ook uw familie is nooit bedreigd geweest (CGVS p.29). Het is dan ook opmerkelijk dat andere personen uit uw dorp die een gelijkaardige job uitoefende als u zoveel problemen hadden met de taliban omwille van hun werk, terwijl u geen enkel probleem hebt ondervonden. Over eventuele problemen die uw rechtstreekse collega's zouden hebben gehad heeft u geen verder informatie omdat jullie hier niet over hebben gepraat en u hier ook niet naar hebt gevraagd (CGVS p.30). Dit gebrek aan interesse is opvallend gezien het risico dat u en bij uitbreiding uw familie liepen door het uitoefenen van uw job bij de ALP, zeker gezien de situatie die u schetst van de dorpelingen die voor de overheid werken. Daarenboven probeert u zelf op dit moment geen extra informatie te verkrijgen over de verblijfplaats en het lot van uw collega's sinds u Afghanistan hebt verlaten (CGVS p.30). Bovenstaande tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat een aantal van uw verklaringen niet overeenstemmen met de verklaringen die uw broer heeft afgelegd (kopieën van de relevante stukken werden toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Uw broer Z. is namelijk al eerder naar België gekomen. Uw broer Z. verklaarde in zijn eerste interview op het CGVS op 17 mei 2021 dat u niet werkte, maar dat u enkel naar de madrassa ging (notities CGVS 1 nr.20/14853 dd.17/05/2021 p.7). Eerder vertelde u dat u af en toe contact had met Z. toen hij al in België was en dat de band met uw broer altijd goed is geweest (CGVS p.19-20). Het is dan ook opmerkelijk dat Z. op dat moment niet zou hebben vermeld dat u werkzaam was bij de lokale politie, zeker gezien u al werkzaam zou zijn geweest bij de ALP voor zijn vertrek uit Afghanistan. U geeft namelijk aan dat u in 1397 (Afghaanse jaartelling) zou gestart zijn met uw werk bij de lokale politie (CGVS p.11) en Z. zou tot 1398 (Afghaanse jaartelling) in Afghanistan zijn gebleven, want toen stopte hij volgens zijn verklaringen met zijn werk (notities CGVS 1 nr.20/14853 dd.17/05/2021 p.18). Daarenboven zou uw broer Z. volgens zijn vluchtrelaas in 1398 zelf hebben samengewerkt met de lokale politie (notities CGVS 1 nr.20/14853 dd.17/05/2021 p.18), iets waaraan trouwens geen enkel gehecht kon worden. Dat uw broer in die omstandigheden niet zou vermelden dat u bij de ALP tewerkgesteld was, is dan ook manifest ongeloofwaardig. Het valt niet in te zien, noch heldert u op, welke reden uw broer zou kunnen hebben uw werk niet te melden toen hem dat werd gevraagd. Geconfronteerd met deze vaststelling kan u geen verklaring geven voor deze tegenstrijdigheden (CGVS p.33).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaagheden en inconsistenties moet dan ook worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw werk bij de ALP aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien legt u enkel fotokopieën neer, die op eenvoudige wijze kunnen worden gemanipuleerd met enig knip-en plakwerk. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (document 9). De kopieën van de certificaten van uw werk (document 1), de kopieën van de selectiebrief van het district (document 2), de kopieën van de brief met twee getuigen (document 3), de kopieën van de brief om uw bankkaart te verkrijgen (document 4), de kopie van uw belastingbrief (document 5), de kopie van uw badge en uw bankkaart (document 6) en de kopieën van uw loonstrookjes (document 7) veranderen niets aan bovenstaande beoordeling dat u geen geloofwaardige verklaringen hebt afgelegd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen uitermate vaag blijven wanneer u om verdere uitleg wordt gevraagd over de documenten die u heeft neergelegd. Bevraagd over meer informatie van één van de certificaten die u hebt neergelegd (document 1A), komt u niet verder dan te antwoorden dat dit een certificaat is van uw opleiding (CGVS p.4). U kan enkel vertellen dat u dit hebt verkregen toen u uw opleiding hebt afgerond, maar u weet niet meer op welke datum dit was (CGVS p.4). U weet zelfs niet in welk jaar of welke maand u uw opleiding zou hebben afgerond (CGVS p.4). Ook bij het overlopen van het tweede certificaat (document 1B) blijven uw verklaringen oppervlakkig. U geeft geen enkel detail over de opleiding en verklaart enkel dat u dit certificaat hebt verkregen voor een vak dat u hebt gevolgd in de provincie Nangarhar (CGVS p.4). Bevraagd wat voor vak dit was, komt u wederom niet verder dan te verklaren dat dit een praktische opleiding was voor mensen die voor de overheid werken en dat dit vak ervoor zorgde dat u de veiligheid kon verzorgen (CGVS p.4). Opnieuw blijft u ook vaag over het tijdstip van het verkrijgen van dit certificaat en kan u enkel zeggen dat dit acht à negen maanden moet zijn geweest nadat u bent gestart met uw werk (CGVS p.5). Ook wanneer wordt gevraagd waar u de certificaten hebt verkregen, zegt u gewoon dat u in elke academie waar u uw training kreeg elk certificaat hebt verkregen (CGVS p.6). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat uw kennis van de door u neergelegde documenten duidelijk ondermaats is: het certificaat waarvan u beweert het verkregen te hebben toen u uw werk begon dateert van 12/06/1398 Afghaanse datum (3 september 2019 Gregoriaanse kalender) en het certificaat waarvan u beweert het verkregen te hebben nadat u reeds acht à negen maanden aan het werk was, dateert van 23/02/1398 Afghaanse datum (13 mei 2019 Gregoriaanse datum). Deze inconsistentie tast hetgeen nog rest van geloofwaardigheid van uw verhaal aan. Tot slot wordt er nog een inconsistentie opgemerkt tussen uw verklaringen over uw loon en de loonfiches die u heeft neergelegd. Zo verklaart u dat uw salaris 10.200 Afghani bedroeg (CGVS p.16). Dit bedrag komt echter niet overeen met het bedrag vermeld op de loonfiches waarop staat dat u 13.200 Afghani zou verdienen (document 7). Daarbij aansluitend moet worden opgemerkt dat op een aantal loonfiches het uitgeschreven bedrag niet overeenkomt met de som in cijfers (Documenten 7A, 7D, 7E), wat een sterke indicatie is dat deze documenten daadwerkelijk zijn gemanipuleerd. De foto's die u neerlegt van uzelf in uniform bewijzen daarnaast ook niet dat u effectief lid bent geweest van de ALP (document 8). Deze twee foto's kunnen op eender welk moment of op eender welke plaats zijn genomen. Het feit dat u op een bepaald moment een uniform hebt aangetrokken om een foto te nemen, bewijst niet dat u effectief dit werk hebt uitgeoefend. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de "COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021" (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt overigens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat het besluit van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet berust op een zorgvuldig onderzoek en wijst op het bepaalde in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dat hij niet heeft te weten overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven en dat hij op overtuigende wijze aangaf welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij een vrees heeft voor de taliban indien hij zou terugkeren. Verzoeker wijst erop hierover verklaringen te hebben afgelegd en documenten te hebben voorgelegd, waaruit effectief kan worden opgemaakt dat zijn verklaringen oprecht zijn. Hij geeft aan dat zijn opeenvolgende verklaringen in aanzienlijke mate in overeenstemming zijn. Verzoeker benadrukt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft gegeven op de aan hem gestelde vragen, en stelt dat er geen resultaatsverbintenis kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden. De geloofwaardigheid van zijn verklaringen moet worden getoetst aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, aldus verzoeker. Verder merkt verzoeker op dat hij slechts over zijn eigen situatie kan vertellen en niet verantwoordelijk is voor de verklaringen die zijn broer Z. zou hebben afgeleid in het kader van diens beschermingsverzoek.

Verzoeker wijst op zijn teruggetrokken (introverte) persoonlijkheid als reden voor de vaak korte antwoorden op de hem gestelde vragen, alsook op het gegeven dat hij nooit naar school is geweest waardoor hij weinig kans heeft gehad om zijn verbale kwaliteiten "te trainen". Dit laatste had een weerslag op de gestelde kennisvragen, zoals de namen van de talibancommandanten. Verzoeker werpt op dat hij het erg moeilijk heeft om dergelijke vragen te beantwoorden, te meer omwille van de lange tijd die verstreken is tussen het moment waarop hij werkzaam was en het moment van het persoonlijk onderhoud. Bovendien waren de taken die hij diende uit te voeren beperkt; hij deed routineus werk en kreeg in hoofdzaak praktische vaardigheden aangeleerd, geen verbale, en verzoeker kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud niet te kans om die praktische vaardigheden te laten zien. Voorts is het volgens verzoeker onredelijk te verlangen dat hij gedetailleerd kan vertellen over gebeurtenissen die hij niet heeft meegemaakt, zoals de aanval op het *checkpoint* van de taliban. Tot slot haalt hij aan dat de gebeurtenissen waarover hij werd ondervraagd reeds lang geleden hebben plaatsgevonden en dat er verschillen kunnen voordoen in zijn herinneringen, die onderhevig zijn aan vervaging. Over de essentiële zaken, met de name de precieze reden waarom hij een vrees heeft bij terugkeer, heeft hij wel degelijk de belangrijkste zaken toegelicht. Verzoeker benadrukt bovendien de verschillende documenten die hij heeft overgemaakt om zijn beschermingsverzoek te

ondersteunen en die in lijn liggen met zijn verklaringen en waaruit het oprechte karakter hiervan kan worden afgeleid.

Verder wijst verzoeker op de actuele situatie in Afghanistan en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker stelt verwesterd te zijn door zijn jarenlang verblijf in Europa. Hij voert aan dat hij zich een levensstijl heeft eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan en geen ervaring of kennis meer heeft over hoe hij zich dient te gedragen in deze sterk veranderde samenleving. Bovendien stelt verzoeker een bijzonder risicoprofiel te hebben. Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de taliban een zeer repressieve versie van de *sharia* implementeren, die toeziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details, aldus verzoeker, die verwijst naar het stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift. Verzoeker gaat verder in op het risico op vervolging van Afghanen die worden gezien als 'verwesterd' en op de vervolgingsgronden 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Verzoeker meent "*dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de (heersende waarden en normen van de) taliban*". Hij stelt dat zijn huidige levensstijl belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

In ondergeschikte orde wijst verzoeker op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij gaat in op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en betoogt, onder verwijzing naar het door hem gevoegde stuk 3, dat deze situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, en aldus onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. De strikte interpretatie van de islamitische waarden en normen door de taliban vormt bovendien een risico voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban, zo vervolgt verzoeker, die hieraan toevoegt dat de straffen die worden toegebracht door de taliban zo ernstig zijn dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 van het EVRM of artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vallen. Verzoeker meent dat het risico om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften, in deze stand van zaken onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker gaat verder in op de nood aan subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en het door het Hof van Justitie in zijn arrest '*Elgafaji*' gemaakte onderscheid tussen twee situaties van willekeurig geweld. Verzoeker stelt, andermaal onder verwijzing naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 3, dat er in Afghanistan momenteel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker verwijst in dit verband opnieuw naar zijn persoonlijke situatie, met name de door hem eerder in het kader van zijn vermeende 'verwestering' aangehaalde elementen, en werpt bijkomend op dat hij enkel nog een beperkt contact heeft met zijn nonkel in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- NANSSEN Note 3-22 "*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*" (stuk 3).

2.2.2. Op 22 augustus 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*", 14 december 2023;

- EUAA, “COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024.

2.2.3. Op 26 augustus 2024 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin hij nader ingaat op de algemene veiligheids situatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat er in zijn hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.8. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij naar de rapporten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en verwijst hij ook naar EUAA “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023; UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023; CEDOCA “*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023. Dit laatste rapport zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023 en UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen. Wat het laatste verslag van EUAA betreft, de “*Country Guidance*” van mei 2024, haalt verzoeker aan dat hierbij slechts rekening is gehouden met informatie tot 31 januari 2024 en waardoor deze niet actueel is.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 22 augustus 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming*”. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het verzoekschrift en de aanvullende nota's tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Verzoeker verklaart te vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood te worden voor de taliban omwille van zijn vermeende werkzaamheden voor de Afghaanse lokale politie (hierna:

de ALP). Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing zijn de aangehaalde asielmotieven ongeloofwaardig en kan er, gelet op het geheel van weinig aannemelijke en weinig doorleefde verklaringen van verzoeker, geen geloof gehecht worden aan de bewering van verzoeker dat hij twee tot tweeënhalf jaar deel uitmaakte van de ALP. Vooreerst (i) legt verzoeker weinig tot geen spontane verklaringen af over zijn werk bij de ALP en de hiervoor gevolgde opleidingen gedurende het volledige persoonlijk onderhoud en ook bij doorvragen blijven zijn antwoorden oppervlakkig en vaag. Verder (ii) kan verzoeker (a) ook weinig doorleefd vertellen over de taken die hij zou hebben uitgevoerd voor de ALP, ook wanneer daarover wordt doorgevraagd, terwijl van iemand die beweert twee tot tweeënhalf jaar voor de ALP te hebben gewerkt, *nota bene* in een regio waar de taliban reeds lang actief waren, kan verwacht worden dat hij op gedetailleerde wijze uiteen kan zetten wat zijn werk concreet inhield. Daarnaast (b) kan verzoeker, naast de naam van zijn eigen commandant, initieel geen enkele naam van andere commandanten van de andere *checkposts* aanreiken, wat opvallend is gelet op zijn verklaringen op het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij op verschillende *checkposts* heeft gezeten met verschillende commandanten. Ook wanneer hij wordt uitgenodigd om te vertellen over de organisatie van de ALP kan zijn antwoord niet overtuigen, terwijl van iemand die toch enige tijd bij de ALP zou hebben gezeten verwacht kan worden dat hij meer informatie kan geven over de organisatie van de lokale politie in zijn eigen omgeving en dat hij meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Daarbij komt (c) dat hij als lid van de ALP geen enkele talibancommandant kan opnoemen uit zijn regio en dus bijzonder onwetend is over wie de vijanden dan wel waren. Tot slot (d) blijven verzoekers verklaringen wederom uitermate vaag en oppervlakkig wanneer dieper wordt ingegaan op het gevaar dat hij gekend heeft als lid van de ALP en komt het ongeloofwaardig over dat er gedurende de hele periode dat hij voor de ALP werkte maar één incident is geweest en dat hij net hierover zo weinig kan vertellen. Vervolgens (iii) is het opmerkelijk dat er indirecte collega's van verzoeker zijn, die in hetzelfde dorp als hem woonden en die wel zeer veel problemen hebben gehad met de taliban omwille van hun werk, maar dat hij zelf of zijn familie nooit persoonlijke problemen met hen hebben gehad. Over eventuele problemen die zijn rechtstreekse collega's zouden hebben gehad heeft hij verder geen informatie of interesse in. Tot slot (iv) stemmen een aantal van verzoekers verklaringen niet overeen met de verklaringen die zijn broer voor de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en die niet vermeldde dat verzoeker werkzaam was geweest voor de ALP terwijl de broer zelf zou hebben samengewerkt met de ALP. De door verzoeker voorgelegde kopieën van documenten (v) vermogen, omwille van de motieven vervat in de bestreden beslissing, de niet aannemelijkheid van verzoekers werk bij de ALP niet te wijzigen, waarbij wordt opgemerkt dat zijn verklaringen uitermate vaag blijven wanneer hij om verdere uitleg wordt gevraagd over de door hem neergelegde werkdocumenten, waarover de kennis duidelijk ondermaats is.

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het betwisten van het oordeel van de commissaris-generaal en te stellen dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming door verklaringen af te leggen over de redenen die hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en de vrees die hij tot op heden heeft indien hij zou dienen terug te keren en door documenten te overhandigen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker betoogt dat zijn verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het persoonlijk onderhoud in aanzienlijke mate met elkaar in overeenstemming zijn en dat dit het oprecht karakter van zijn vrees benadrukt, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu* het geval is. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker met de boutade dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet ombuigt. Ook waar verzoeker aanstipt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, beperkt hij zich tot het uiten van kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen welke verklaringen zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en welke concrete verklaringen hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Waar verzoeker betoogt dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van zijn verklaringen rekening moet gehouden worden met zijn teruggetrokken (introverte) persoonlijkheid en achtergrond, en verwijst naar zijn

intellectuele capaciteiten, toont hij niet aan dat hij niet over de cognitieve capaciteiten beschikt om consistente en nauwkeurige verklaringen af te leggen. Dat verzoeker omwille van zijn persoonlijkheid korte antwoorden geeft, heeft daarom op zich nog geen repercussies op de aannemelijkheid, doorleefdheid en concreetheid ervan. Verder wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoeker niet geschoold zou zijn, en daardoor weinig kans gehad heeft om zijn verbale kwaliteiten te trainen, er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, *in casu* de eigen tewerkstelling bij de ALP. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. Verder toont verzoeker niet *in concreto* aan dat, waar of in welke zin bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijkheid en achtergrond. De gedane vaststellingen kunnen niet afdoende worden verklaard of verschoond door zijn teruggetrokken (introverte) persoonlijkheid en het gebrek aan scholing, nu deze vaststellingen betrekking hebben op zijn persoonlijke leefwereld en zelfs van een ongeletterde en ongeschoolde en teruggetrokken persoon in de door verzoeker geschetste situatie redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij over zijn beweerde tewerkstelling bij de ALP coherente en aannemelijke verklaringen aflegt. Er worden *in casu* geen stavingstukken aangebracht die aantonen dat verzoeker, al dan niet omwille van zijn persoonlijkheid en/of wegens een gebrek aan scholing, verhinderd was gedegen, volwaardige, aannemelijke, doorleefde en consistente verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde elementen en gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten. Tot slot laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat, of op welke wijze, zijn persoonlijkheid en gebrek aan scholing zijn verklaringen of de strekking van de bestreden beslissing zouden hebben beïnvloed. Door louter op te werpen dat hij het daardoor moeilijk had met het antwoorden op kennisvragen, zoals de namen van de talibancommandanten, toont hij dit alvast niet aan. De gestelde vragen hadden allen betrekking op de leefwereld en verder ook de eigen werkzaamheden en de gevaren die deze met zich mee brachten en door de namen van talibancommandanten, alsook van de commandanten van de ALP te vragen, wordt van verzoeker geen onmogelijke kennis verwacht. Dat hij de naam niet wist van de talibancommandanten in zijn regio is overigens slechts maar één klein onderdeel van het geheel van bevindingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde werkzaamheden voor de ALP, gelet op tal van vaagheden, inconsistenties, onaannemelijkheden en weinig doorleefde verklaringen.

De Raad kan verzoeker evenmin volgen waar hij de talrijke vaagheden, inconsistenties en onaannemelijkheden in zijn verklaringen tracht te verschonen door aan te geven dat de gebeurtenissen waarover hij werd ondervraagd reeds lang geleden hebben plaatsgevonden toen hij nog in Afghanistan verbleef, dat hij sinds zijn vertrek na de machtsovername het zicht op zijn verleden verloor en dat zijn herinneringen onderhevig zijn aan vervaging. De Raad merkt op dat verzoeker kort na de machtsovername door de taliban Afghanistan verliet en dat hij twee tot tweeënhalf jaar ervoor bij de ALP zou hebben gewerkt zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker over de eigen werkzaamheden tijdens de procedure om internationale bescherming, en meer bepaald tijdens het persoonlijk onderhoud dat nog geen jaar na de machtsovername plaatsvond, nog gedegen, volwaardige en aannemelijke verklaringen kan afleggen, *quod certe non in casu*. Niettegenstaande aangenomen kan worden dat herinneringen aan vervaging onderhevig kunnen zijn, doet de *in casu* verstreken tijdsperiode op geen enkele wijze afbreuk aan de legitieme verwachting dat verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de taken die hij diende uit te voeren beperkt en routineus waren, dat hij in hoofdzaak praktische vaardigheden kreeg aangeleerd en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet de kans kreeg om die praktische vaardigheden te laten zien, ziet de Raad niet in hoe dit betoog het geheel aan pertinente, draagkrachtige en terechte motieven in de bestreden beslissing, die aantonen dat verzoeker er geenszins in slaagt op overtuigende wijze te verhalen over de taken die hij uitvoerde voor de ALP, in een ander daglicht te plaatsen, laat staan te weerleggen.

Voorts is het volgens verzoeker onredelijk te verlangen dat hij gedetailleerd kan vertellen over gebeurtenissen die hij niet heeft meegemaakt, zoals de aanval op de *checkpost* van de taliban. Dat hij niet aanwezig zou zijn geweest bij incidenten, waaronder de aanval op de *checkpost*, kan evenwel hoegenaamd geen verklaring bieden voor het gegeven dat hij hierover in België en op basis van de informatie waarover hij vermocht te beschikken dermate karige en niet doorleefde verklaringen aflegde.

Waar verzoeker opwerpt dat hij slechts over zijn eigen situatie kan vertellen en niet verantwoordelijk is voor de verklaringen die zijn broer Z. zou hebben afgelegd in het kader van diens verzoek om internationale

bescherming, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat verzoeksters broer Z. ten aanzien van de asielinstanties nooit heeft verklaard dat verzoeker, zijn broer, werkzaam was voor de ALP. In de bestreden beslissing wordt dit op overigens meer dan overtuigende wijze toegelicht en onderbouwd. Omwille van de volledigheid merkt de Raad op dat het door verzoekers broer Z. ingediende beroep werd verworpen bij arrest nr. 311 978 van 28 augustus 2024 en waarin onder meer werd gesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers broer zijn beweerde job als loopjongen voor het ALP, noch aan de problemen die hij hierdoor gekregen zou hebben.

Voorts kan uit het loutere feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd en getracht heeft deze te ondersteunen met documenten in het licht van de medewerkingsplicht, geenszins afgeleid worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen. De neergelegde documenten worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, in samenhang met verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden als volgt inzake de neergelegde documenten:

“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien legt u enkel fotokopieën neer, die op eenvoudige wijze kunnen worden gemanipuleerd met enig knip-en plakwerk. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (document 9). De kopieën van de certificaten van uw werk (document 1), de kopieën van de selectiebrief van het district (document 2), de kopieën van de brief met twee getuigen (document 3), de kopieën van de brief om uw bankkaart te verkrijgen (document 4), de kopie van uw belastingbrief (document 5), de kopie van uw badge en uw bankkaart (document 6) en de kopieën van uw loonstrookjes (document 7) veranderen niets aan bovenstaande beoordeling dat u geen geloofwaardige verklaringen hebt afgelegd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen uitermate vaag blijven wanneer u om verdere uitleg wordt gevraagd over de documenten die u heeft neergelegd. Bevraagd over meer informatie van één van de certificaten die u hebt neergelegd (document 1A), komt u niet verder dan te antwoorden dat dit een certificaat is van uw opleiding (CGVS p.4). U kan enkel vertellen dat u dit hebt verkregen toen u uw opleiding hebt afgerond, maar u weet niet meer op welke datum dit was (CGVS p.4). U weet zelfs niet in welk jaar of welke maand u uw opleiding zou hebben afgerond (CGVS p.4). Ook bij het overlopen van het tweede certificaat (document 1B) blijven uw verklaringen oppervlakkig. U geeft geen enkel detail over de opleiding en verklaart enkel dat u dit certificaat hebt verkregen voor een vak dat u hebt gevolgd in de provincie Nangarhar (CGVS p.4). Bevraagd wat voor vak dit was, komt u wederom niet verder dan te verklaren dat dit een praktische opleiding was voor mensen die voor de overheid werken en dat dit vak ervoor zorgde dat u de veiligheid kon verzorgen (CGVS p.4). Opnieuw blijft u ook vaag over het tijdstip van het verkrijgen van dit certificaat en kan u enkel zeggen dat dit acht à negen maanden moet zijn geweest nadat u bent gestart met uw werk (CGVS p.5). Ook wanneer wordt gevraagd waar u de certificaten hebt verkregen, zegt u gewoon dat u in elke academie waar u uw training kreeg elk certificaat hebt verkregen (CGVS p.6). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat uw kennis van de door u neergelegde documenten duidelijk ondermaats is: het certificaat waarvan u beweert het verkregen te hebben toen u uw werk begon dateert van 12/06/1398 Afghaanse datum (3 september 2019 Gregoriaanse kalender) en het certificaat waarvan u beweert het verkregen te hebben nadat u reeds acht à negen maanden aan het werk was, dateert van 23/02/1398 Afghaanse datum (13 mei 2019 Gregoriaanse datum). Deze inconsistentie tast hetgeen nog rest van geloofwaardigheid van uw verhaal aan. Tot slot wordt er nog een inconsistentie opgemerkt tussen uw verklaringen over uw loon en de loonfiches die u heeft neergelegd. Zo verklaart u dat uw salaris 10.200 Afghani bedroeg (CGVS p.16). Dit bedrag komt echter niet overeen met het bedrag vermeld op de loonfiches waarop staat dat u 13.200 Afghani zou verdienen (document 7). Daarbij aansluitend moet worden opgemerkt dat op een aantal loonfiches het uitgeschreven bedrag niet overeenkomt met de som in cijfers (Documenten 7A, 7D, 7E), wat een sterke indicatie is dat deze documenten daadwerkelijk zijn gemanipuleerd. De foto's die u neerlegt van uzelf in uniform bewijzen daarnaast ook niet dat u effectief lid bent geweest van de ALP (document 8). Deze twee foto's kunnen op eender welk moment of op eender welke plaats zijn genomen. Het feit dat u op een bepaald moment een uniform hebt aangetrokken om een foto te nemen, bewijst niet dat u effectief dit werk hebt uitgeoefend. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de “COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021” (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt overigens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”

Verzoeker kan met de loutere benadrukking van de neergelegde documenten en de stelling dat deze in lijn met zijn verklaringen liggen geen ander licht werpen op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de neergelegde stukken en de terechte appreciatie van de verwerende partij hieromtrent.

De NANSSEN Note 3-22, "*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*" van oktober 2022 (stuk 3 bij het verzoekschrift) heeft betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker in zijn huidige verzoek aanvoert en kan bijgevolg evenmin volstaan om deze feiten aan te tonen.

Voor het overige doet verzoeker geen enkele moeite om de motivering van de commissaris-generaal over de ongeloofwaardige tewerkstelling bij de ALP te weerleggen.

Verzoekers betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.9.2. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij verwesterd is geraakt doorheen zijn verblijf in Europa.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor

VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘*Algemeen Ambtsbericht*’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-oppperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen

hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-facto* politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's

impact on the population, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het ‘Noorse Landinfo’ benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Met de loutere verwijzing in het voorliggende verzoekschrift naar zijn lange verblijf in Europa en België toont verzoeker niet *in concreto* aan dat dit hem dermate zou hebben veranderd dat hij thans verwesterd is of bij terugkeer naar Afghanistan als dusdanig zal worden beschouwd en om die reden zal worden gevisieerd door de taliban. Nu op basis van verzoekers niet-betwiste leeftijd dient te worden besloten dat hij reeds meerderjarig was op het moment van zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2021, kan worden aangenomen dat hij bij vertrek al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij zich een levensstijl heeft eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen en hij door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer heeft over hoe hij zich dient te gedragen in deze samenleving, zonder dit verder te concretiseren of te staven met enig begin van bewijs, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij amper nog contact heeft met zijn familie, dient te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog liet optekenen dat hij via Whatsapp regelmatig contact heeft met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan geen beroep meer zou kunnen doen op een familiaal netwerk vindt aldus geen steun in zijn eerdere verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

In zoverre verzoeker in dit verband in zijn aanvullende nota opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er, gelet op de bevindingen onder 2.3.8., wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven tot zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban omwille van de ongeloofwaardig bevonden werkzaamheden voor de ALP, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat de machtsovername door de taliban en hun implementatie van een zeer repressieve versie van de *sharia* betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen man die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'verwesterd' zal worden beschouwd en om die reden zal worden geviséerd of vervolgd.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van een godsdienstige of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

2.3.9.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.10.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de strikte interpretatie van de islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban, dient te worden herhaald dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet langer bekend is met de regels, waarden en normen die thans in Afghanistan gelden of van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij deze bij een terugkeer in acht neemt, laat staan dat verzoeker zou aantonen dat hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban loopt.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota o.a. naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie en de situatie van vrouwen niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde en de overige in de aanvullende nota aangehaalde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.10.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet

langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen *Twitter*, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en in de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED, noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de-factomilitaire* troepen of de *de-factopolitiemacht* de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij AFF en 23 incidenten waarbij NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij AFF betrokken is en 22 incidenten waarbij NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiietische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 36).

In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul worden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kabul, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kabul in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de-factoregering*. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de-factoregering* aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kabul de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "*explosies/geweld op afstand*". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "*gevechten*", 33 als "*explosies/geweld op afstand*" en 105 als "*geweld tegen burgers*" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de-factomilitaire* troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "*minstens*" 17 doden en "*tientallen*" gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker beperkt zich tot een verwijzing naar de actuele situatie in Afghanistan en naar zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek, zonder *in concreto* toe te lichten in welke zin dit verblijf hem blootstelt aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen beroep meer zou kunnen doen op een familiaal netwerk.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 22 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota).

Waar verzoeker in aanvullende nota verwijst naar het arrest met nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 en meent dat op hem dezelfde redenering moet worden toegepast, merkt de Raad op dat de precedentenwerking in het Belgische recht niet wordt aanvaard en dat er momenteel meer recente informatie aanwezig is over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker citeert in zijn aanvullende nota uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in zijn regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Kunar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. De Raad herhaalt dat verzoekers kritiek op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

2.3.10.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.13. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.14. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad

niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS